

— Не само ще тя приеме но и нѣма да тя бави ни една минутѣ, ако е тамъ.

— Ами ако го нѣма, какво да правишъ?

— Ще го чакашъ додѣ си дойде, тъй щото да извършишъ колкото по-скоро посланието си.

— Какъ трѣба да ся отнесешъ прѣдъ Подкраля?

— Ще му врѣчишъ писмата що носишъ и ще му отговоришъ на всичко що бы ты попыталъ за мене; ще съхранишъ само тайно мѣстото дѣто ся намирамъ и прѣмеждіето въ което съмъ на този часъ; а освѣнъ това ще го помолишъ да благоволи да ти общае единъ отговоръ за наутрѣ.

— Яко добрѣ, господине рыцарю.

— Щомъ земишъ двѣтъ писма които ще поискашъ, ще промѣнишъ пакъ обѣзлото конто ще носишъ и ще ся облѣчешъ твоего сѣ, ще дадешъ десетъ лунза на гостинника на *Царь Соломоновъ* и гостиницѣкъ ще ся качишъ на коня и ще ся завърнишъ тука колкото можешъ по-скоро. . . .

— Бъдѣте спокойни, каза Яковъ; нѣма да изгуби ни една минутѣ.

— Ако мя сваришъ живъ, продължаваше Раулъ, толкозъ по-добрѣ, защото ще видишъ тогазъ що трѣба да ся прави; но ако напотивъ, както е по-вѣроятно, съмъ умрѣлъ. . . .

Яковъ прѣвече думѣтъ на господари си съ силно и неволно извикваніе. Но рыцарьтъ му кивна да мирува и продължи думѣтъ си:

— Ако напотивъ, както е по-вѣроятно, умрѣ додѣ ся завърнешъ ты ще изгоришъ писмата, които ще ти дадѣтъ Подкральтъ и Маркызь де Өианзъ. Ще наследуваши нѣколко хыляды лунза, що сж въ дисагытъ, които ти давамъ отъ сега да сж подъ твое расположеніе подиръ смъртьтъ ми: ще мя пожалишъ ако щешъ, или нѣма да смыслишъ вече за мене, ако мя скоро забравишъ.

Яковъ плачеше.